

IDŹ DO

PRZYKŁADOWY ROZDZIAŁ

SPIS TREŚCI

KATALOG KSIĄŻEK

KATALOG ONLINE

ZAMÓW DRUKOWANY KATALOG

TWÓJ KOSZYK

DODAJ DO KOSZYKA

CENNIK I INFORMACJE

ZAMÓW INFORMACJE
O NOWOŚCIACH

ZAMÓW CENNIK

CZYTELNIA

FRAGMENTY KSIĄŻEK ONLINE

OpenBSD. Tworzenie firewalli za pomocą PF

Autor: Jacek Artymiak

Tłumaczenie: Marek Pętlicki (wstęp, rozdz. 1 – 7),

Mateusz Michalski (rozdz. 8 – 16, dod. A – E)

ISBN: 83-7361-680-2

Tytuł oryginału: [Building Firewalls with OpenBSD and PF](#)

Format: B5, stron: 272

Tajniki zabezpieczania systemu OpenBSD

- Konfigurowanie OpenBSD
- Projektowanie firewalli
- Definiowanie reguł filtrowania pakietów

OpenBSD cieszy się sławą jednego z najbezpieczniejszych systemów operacyjnych wśród obecnie dostępnych. Twórcy systemu skoncentrowali się głównie na zapewnieniu najwyższego poziomu zabezpieczeń. Działa on na wielu różnych platformach sprzętowych, w tym również na standardowym komputerze Intel PC (i386), komputerach Macintosh (zarówno z procesorami serii MC68xxx, jak i z procesorami Power PC), Sun Sparc, Compaq Alpha i wielu innych. Twórcy systemu OpenBSD przywiązują dużą wagę do poprawności kodu, zakładając, że zmniejsza to prawdopodobieństwo nieprawidłowego działania systemu i podnosi poziom bezpieczeństwa.

Książka „OpenBSD. Tworzenie firewalli za pomocą PF” przedstawia zaimplementowany w OpenBSD system PF – unikatowe narzędzie do samodzielnego definiowania mechanizmów zabezpieczeń filtrujących pakiety. Opisuje metody filtrowania pakietów i sposoby ich konfigurowania. Prezentuje również zaawansowane możliwości systemu PF – translację adresów sieciowych i zarządzanie przepustowością oraz narzędzia pozwalające na kontrolowanie jego pracy.

- Rodzaje firewalli
- Instalacja i konfiguracja OpenBSD
- Struktura pliku konfiguracyjnego pf.conf
- Normalizacja i preadresowywanie pakietów
- Reguły filtrowania pakietów
- Zarządzanie firewallem
- Wzorce reguł dla typowych konfiguracji firewalli

Jeśli chcesz, aby administrowany przez Ciebie system był nie do zdobycia – przeczytaj tę książkę.

Spis treści

Wstęp	11
Rozdział 1. Wprowadzenie	13
1.1. Cel zabezpieczania sieci	13
1.2. Przeznaczenie zapór sieciowych.....	15
1.3. Przyczyny wyboru oprogramowania open source	15
1.4. Przyczyny wyboru OpenBSD oraz PF.....	17
1.5. Kryptografia a prawo	19
1.6. Organizacja książki.....	19
1.7. Konwencje typograficzne wykorzystane w książce.....	21
1.8. Kontakt ze społecznością OpenBSD	21
1.9. Kontakt z autorem	22
Rozdział 2. Projekty zapór sieciowych	23
2.1. Definicja lokalnej polityki filtrowania pakietów	23
2.2. Definicja zapory sieciowej.....	24
2.3. Czym zapory sieciowe nie są.....	25
2.4. Zapory sprzętowe i programowe	25
2.5. Wszystkie zapory duże i małe	25
2.5.1. Odizolowany komputer.....	26
2.5.2. Odizolowana sieć LAN lub segment sieci.....	27
2.5.3. Host bastionowy.....	29
2.5.4. Strefa zdemilitaryzowana (DMZ).....	30
2.5.5. Duże sieci LAN.....	32
2.6. Niewidzialne systemy i zapory	32
2.6.1. Mosty filtrujące	32
2.6.2. Network Address Translation (NAT).....	34
2.7. Dodatkowa funkcjonalność	34
Rozdział 3. Instalacja OpenBSD	37
3.1. Wymagania programowe.....	37
3.1.1. Kupujemy oficjalny zestaw dysków CD z systemem OpenBSD.....	38
3.1.2. Dodatkowe wymagania programowe	38
3.2. Wymagania sprzętowe	40
3.2.1. Wybór platformy sprzętowej.....	40
3.2.2. Płyty główne	41
3.2.3. BIOS	42
3.2.4. Procesor	42
3.2.5. Pamięć.....	44
3.2.6. Przestrzeń dyskowa.....	44

3.2.7. Interfejsy sieciowe	45
3.2.8. Obsługa komputera podczas instalacji	48
3.2.9. Wybór sposobu instalacji OpenBSD	49
3.2.10. Napędy taśmowe	50
3.2.11. Diagnostyka sprzętu	50
3.2.12. Inne wymagania	51
3.2.13. Wykorzystanie podręcznika systemowego	51
3.3. Pobieranie OpenBSD z internetu	52
3.4. Przygotowanie nośników instalacyjnych	52
3.5. Instalacja systemu OpenBSD	53
3.6. Fizyczne zabezpieczanie komputera zapory sieciowej	63
Rozdział 4. Konfiguracja OpenBSD	65
4.1. Zarządzanie kontami użytkowników	65
4.1.1. Dodawanie kont użytkowników	65
4.1.2. Udostępnianie praw roota (su)	66
4.1.3. Zmiana hasła użytkownika	67
4.1.4. Udostępnianie prawa roota dla wybranych poleceń (sudo)	67
4.1.5. Usuwanie użytkownika	68
4.2. Wzmacnianie systemu OpenBSD	68
4.2.1. Wyłączanie zbędnych usług	68
4.2.2. Instalacja poprawek	69
4.2.3. Inne źródła poprawek	72
4.3. Konfiguracja sieci	72
4.3.1. Wykorzystanie wielu adresów IP na jednym interfejsie	75
4.3.2. Opcje konfiguracyjne mechanizmu PF	75
4.3.3. Opcje konfiguracji mostu	76
4.3.4. Przekazywanie ruchu IP	79
4.3.5. Obsługa FTP	79
4.3.6. Kontrola protokołu ARP	82
4.4. Automatyczne restartowanie systemu	87
4.5. Szyfrowanie przestrzeni wymiany	88
4.6. Wykorzystanie poziomów zabezpieczeń	88
4.7. Ustawianie daty i czasu	89
4.8. Konfiguracja jądra w celu ominięcia problemów sprzętowych	89
4.8.1. Wykonywanie kopii zapasowej jądra	90
4.8.2. User Kernel Config (UKC)	90
4.8.3. Przenoszenie jądra między systemami	92
4.9. Instalacja i kompilacja oprogramowania	93
4.10. Konfiguracja dysków	93
4.10.1. RAID	94
Rozdział 5. Plik /etc/pf.conf	95
5.1. Zawartość pliku /etc/pf.conf	95
5.1.1. Zmiana kolejności sekcji w pliku pf.conf	97
5.1.2. Łamanie długich wierszy	97
5.1.3. Grupowanie elementów reguł w listy	97
5.2. Makrodefinicje	97
5.3. Tablice	98
5.4. Kotwice	100
5.5. Najczęściej wykorzystywane elementy reguł PF	101
5.5.1. Kierunek	101
5.5.2. Interfejsy	101
5.5.3. Rodziny adresów	102
5.5.4. Protokoły	102

5.5.5. Adresy	103
5.5.6. Dynamiczna alokacja adresów	105
5.5.7. Porty	106
5.5.8. Oznaczenia	107
5.6. Narzędzia do zapisu i edycji pliku pf.conf	108
5.6.1. Przygotowanie pliku pf.conf w innym systemie	109
5.6.2. Wyróżnianie składni	109
5.6.3. Narzędzia obsługiwane za pomocą myszki	109
5.6.4. Generowanie pf.conf za pomocą skryptu	109
5.7. Zarządzanie plikiem pf.conf za pomocą CVS	109
Rozdział 6. Normalizacja pakietów	113
6.1. Normalizacja pakietów	114
6.1.1. Składnia reguł normalizujących	114
6.2. Uszczegóławianie reguł normalizujących	115
6.2.1. Opcje PF	115
6.2.2. Opcje reguł normalizacji	116
6.3. Kto wysyła zniekształcone pakiety?	118
Rozdział 7. Przeadresowanie pakietów	119
7.1. Zastosowanie do celów bezpieczeństwa	119
7.2. Rozszerzanie dostępnej przestrzeni adresów IPv4	120
7.2.1. Czy IPv6 spowoduje, że NAT nie będzie potrzebny?	122
7.2.2. Problemy z mechanizmem NAT	122
7.3. Reguły NAT	123
7.3.1. Ukrywanie hostów za pojedynczym adresem publicznym	123
7.3.2. Przekierowanie pakietów na inne adresy i porty	128
7.3.3. Wymuszanie wykorzystania pośrednika WWW	131
7.3.4. Inne zastosowania reguł rdr	132
7.3.5. Reguły binat	132
7.4. Pośrednik ARP	134
Rozdział 8. Filtrowanie pakietów	135
8.1. Anatomia reguły filtrowania	135
8.1.1. Co PF powinien robić?	136
8.1.2. Droga powrotna do nadawcy	137
8.1.3. Wejściowe czy wyjściowe?	139
8.1.4. Rejestrowanie ruchu pakietów	139
8.1.5. Wczesne zakończenie	140
8.1.6. Nazwy interfejsów sieciowych	140
8.1.7. Opcje routingu	141
8.1.8. Rodziny adresów IP: IPv4 lub IPv6	142
8.1.9. Protokoły	143
8.1.10. Adresy źródłowe	143
8.1.11. Porty źródłowe	144
8.1.12. System operacyjny nadawcy	145
8.1.13. Docelowy adres IP	147
8.1.14. Port docelowy	147
8.1.15. Kontrola dostępu grupy i użytkownika	147
8.1.16. Opcje TCP	148
8.1.17. Pakiety ICMP	149
8.1.18. Filtrowanie z uwzględnieniem stanu	149
8.1.19. Opcje IP	154
8.1.20. Etykiety	154
8.2. Reguły przeciwdziałające fałszowaniu pakietów	155
8.3. Reguły filtrowania dla pakietów przekierowywanych	156

Rozdział 9. Dynamiczne zbiory reguł.....	159
9.1. Projektowanie zautomatyzowanej zapory sieciowej.....	159
Rozdział 10. Zarządzanie obciążeniem pasma i równoważenie obciążenia	165
10.1. Równoważenie obciążenia	165
10.1.1. Implementacja równoważenia obciążenia.....	167
10.2. Zarządzanie obciążeniem pasma	168
10.2.1. Anatomia reguły nadrzędnej	169
10.2.2. Anatomia reguły kolejkowej	170
10.2.3. Przypisywanie kolejek do reguł filtrowania pakietów.....	171
10.2.4. Kolejkowanie priorytetowe (PRIQ)	172
10.2.5. Kolejkowanie oparte na klasach (CBQ).....	176
10.2.6. Hierarchical Fair Service Curve (HFSC)	181
10.2.7. Kolejkowanie pakietów wejściowych	185
10.2.8. Który algorytm jest najlepszy?.....	185
Rozdział 11. Zapis i analiza dziennika	187
11.1. Uaktywnienie dziennika pakietów.....	188
11.2. Analiza dziennika.....	188
11.3. Które pakiety wylapywać?	189
11.4. Sekretne życie dzienników	191
11.5. Szerokość pasma a wymagania dla przestrzeni dyskowej	194
11.6. Zapis dziennika na moście (porty span).....	196
Rozdział 12. Korzystanie z authpf.....	197
12.1. Konfiguracja authpf.....	198
12.2. Konfiguracja sshd.....	198
12.3. Konfiguracja powłoki logowania	198
12.4. Tworzenie reguł dla authpf.....	199
12.5. Uwierzytelnianie użytkownika Joe.....	199
Rozdział 13. Używanie spamd	203
13.1. Konfiguracja spamd.....	203
Rozdział 14. Optymalizacja zbioru reguł.....	207
14.1. Zasady usprawniające pracę PF.....	207
14.2. Opcje mechanizmu optymalizacji w PF	209
Rozdział 15. Testowanie zapory	211
15.1. Test z ołówkiem	211
15.2. Sprawdzanie dostępności komputera.....	212
15.2.1. Kiedy ping nie pomaga	213
15.3. Wyszukiwanie otwartych portów na zdalnych maszynach.....	214
15.4. Testy wydajności sieci.....	215
15.5. Czy pakiety przechodzą przez PF?.....	217
15.6. Narzędzia dodatkowe	218
Rozdział 16. Zarządzanie zaporą	221
16.1. Czynności podstawowe	221
16.2. Opcje sterowania wyjściem pfctl.....	221
16.3. Zarządzanie zbiorem reguł	222
16.4. Zarządzanie makrodefinicjami	222
16.5. Zarządzanie tablicami.....	222
16.6. Zarządzanie opcjami.....	223
16.7. Zarządzanie kolejkami.....	223
16.8. Zarządzanie regułami przekierowywania pakietów.....	224
16.9. Zarządzanie regułami filtrowania pakietów.....	224

16.10. Zarządzanie kotwicami.....	224
16.11. Zarządzanie stanami.....	225
16.12. Zarządzanie wzorcami identyfikacyjnymi systemów operacyjnych.....	225
16.13. Statystyki.....	226
16.14. Dodatkowe narzędzia do zarządzania PF.....	226
Dodatek A Strony podręcznika systemowego.....	227
A.1. Używanie podręcznika OpenBSD.....	227
A.1.1. Strony podręcznika OpenBSD w sieci.....	228
A.2. Strony powiązane z PF.....	228
A.3. Inne interesujące strony.....	229
Dodatek B Reguły dla popularnych (i mniej popularnych) usług.....	231
B.1. Obsługa ICMP.....	233
B.2. Rozwiązywanie problemów z FTP.....	234
B.3. Wzorce reguł dla usług używających TCP i UDP.....	235
B.4. Adaptowanie wzorca do innych usług.....	239
Dodatek C Wzorce reguł dla typowych konfiguracji zapór sieciowych.....	241
C.1. Host bastionowy.....	241
C.2. Host bastionowy II (z zezwoleniem na pewne połączenia).....	242
C.3. Chroniony komputer lub sieć LAN (publiczne adresy IP).....	243
C.4. Chroniona sieć LAN (z zezwoleniem na pewne połączenia).....	244
C.5. NAT plus chroniona sieć LAN.....	245
C.6. NAT plus chroniona sieć LAN plus DMZ.....	246
C.7. Niewidzialny most.....	247
Dodatek D Wspieranie OpenBSD i PF.....	249
D.1. Kupowanie oficjalnych płyt CD-ROM, koszulek oraz plakatów.....	249
D.2. Udzielanie małych, ale regularnych dotacji.....	250
D.3. Wynajmowanie twórców OpenBSD i PF.....	251
D.4. Dotowanie sprzętu.....	252
D.5. Osobiste zaangażowanie w projekt.....	252
D.6. Sianie słowa.....	252
D.7. Seminaria szkoleniowe.....	252
Dodatek E Bibliografia.....	253
Skorowidz.....	257

Rozdział 10.

Zarządzanie obciążeniem pasma i równoważenie obciążenia

Które z pakietów są ważniejsze niż inne? W jaki sposób równoważenie obciążenia może pomóc obleganym serwerom? Jak powstrzymać użytkowników przed zapychaniem łącza?

Równoważenie obciążenia i zarządzanie obciążeniem pasma pozwalają uniknąć przeładowania sieci. *pf(4)* implementuje oba rozwiązania poprzez tzw. opcje puli, które są pewnym ulepszeniem reguł NAT oraz poprzez integrację mechanizmu kolejkowania ALTQ. Równoważenie obciążenia i zarządzanie obciążeniem pasma są do siebie podobne, ale są czymś innym. Pierwsze z nich jest używane w celu równomiernego rozłożenia obciążenia przypadającego na intensywnie wykorzystywane komputery (np. jak serwery HTTP) na wiele maszyn, natomiast drugie jest używane w celu sterowania ruchem pakietów wyjściowych i w pewien sposób ograniczania ruchu pakietów wejściowych.

10.1. Równoważenie obciążenia

Celem równoważenia obciążenia jest mniej więcej równomierna dystrybucja zadań pomiędzy dwoma lub większą liczbą maszyn lub połączeń. Równoważenie obciążenia jest nowym dodatkiem do *pf(4)*, ale sama koncepcja nie jest nowa, a na pewno nie dla tych Czytelników, którzy używali dystrybucji obciążenia typu *round robin* oferowanej przez serwer DNS *named(8)*:

www.example.com.	60	IN	A	a.a.a.a
www.example.com.	60	IN	A	a.a.a.b
www.example.com.	60	IN	A	a.a.a.c
www.example.com.	60	IN	A	a.a.a.d

W chwili gdy *BIND* otrzyma zapytanie o *www.example.com*, zwróci następujące zbiory adresów:

a.a.a.a a.a.a.b a.a.a.c a.a.a.d

następnie:

a.a.a.b a.a.a.c a.a.a.d a.a.a.a

następnie:

a.a.a.c a.a.a.d a.a.a.a a.a.a.b

następnie:

a.a.a.d a.a.a.a a.a.a.b a.a.a.c

następnie:

a.a.a.a a.a.a.b a.a.a.c a.a.a.d

następnie:

a.a.a.b a.a.a.c a.a.a.d a.a.a.a

i tak dalej.

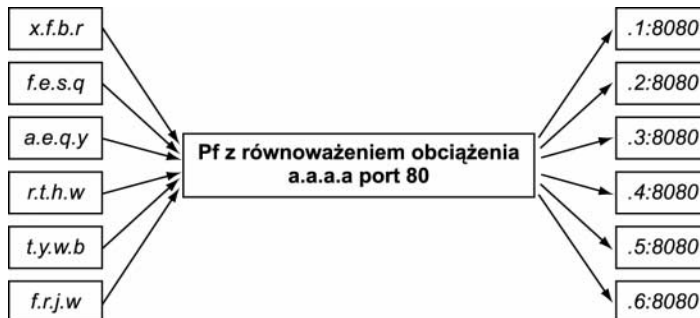
Program *named* równomiernie rozkłada obciążenie pomiędzy cztery oddzielne serwery HTTP udostępniające te same treści, odsyłając klienty pytające o *www.example.com* do każdego z tych serwerów po kolei. W wyniku tego poszczególne serwery powinny otrzymać tylko jedną czwartą zapytań kierowanych do *www.example.com*.

Równoważenie obciążenia dokonywane przez *pf(4)* (patrz rysunek 10.1) działa według podobnych zasad, jakie przyjęto dla metody *round-robin* stosowanej w DNS. Pomiędzy nimi istnieją cztery zasadnicze różnice:

- ◆ *Nie ma potrzeby dokonywania edycji rekordów DNS.* Równoważenie obciążenia dokonywane przez *pf(4)* jest przezroczyste.
- ◆ *Większa elastyczność i lepsza kontrola.* *pf(4)* jest w stanie stosować różne algorytmy równoważenia obciążenia w zależności od klasy adresowej, protokołu lub portu.
- ◆ *Prędkość.* Algorytm *round-robin* stosowany w DNS jest wolniejszy od metody użytej w *pf(4)*.
- ◆ *Oszczędzanie przestrzeni adresów IP.* Aby korzystając z metody *round-robin* w DNS uruchomić publicznie dostępny serwer sieciowy, należy przydzielić mu publiczny adres IP. Nie jest to konieczne w przypadku *pf(4)*. Można uruchomić dowolną liczbę serwerów sieciowych w DMZ (zobacz rozdział 2., „Projekty zapór sieciowych”), które zostaną udostępnione pod jednym, tym samym publicznym adresem IP.

Równoważenie obciążenia oferowane przez *pf(4)* może działać jako uzupełnienie równoważenia DNS. Oba rozwiązania mogą być wykorzystywane jednocześnie i działać na różnym poziomie redundancji. Równoważenie z *pf(4)* nie zadziała jeśli zaporą nie będzie w ogóle dostępna ze świata zewnętrznego. W takim przypadku sprawdzi się jednak równoważenie z DNS (pewien procent żądań będzie jednak nadal kierowany do nieosiągalnych serwerów).

Rysunek 10.1.
Rozkład obciążenia
zaimplementowany
za pomocą `pf(4)`

10.1.1. Implementacja równoważenia obciążenia

Równoważenie obciążenia może być zaimplementowane jedynie dla reguł typu `nat` lub `rdr` (zobacz rozdział 7. „Przeadresowanie pakietów”). Reguły typu `binat` nie mogą być do tego użyte, ponieważ przypisane są dokładnie dwóm adresom.

Wyboru metody najlepiej pasującej do potrzeb dokonuje się poprzez użycie następujących słów kluczowych:

- ♦ `round-robin` — implementuje algorytm o tej samej nazwie. W przypadku użycia więcej niż jednego adresu docelowego jest to jedyny dozwolony algorytm:

```

rdr on ne0 proto tcp from any to $ext_ad port 80 \
-> { 10.1.1.1/24 } round-robin
oraz:
rdr on ne0 proto tcp from any to $ext_ad port 80 \
-> { 10.1.1.1/24, 192.168.22.5/8, 10.34.2.76 } round-robin
a także:
rdr on ne0 proto tcp from any to $ext_ad port 80 \
-> { 10.1.1.45, 192.168.22.5, 10.34.2.76 } round-robin

```

- ♦ `random` — algorytm wybiera w sposób losowy adresy maszyn z podanej podsieci zamiast listy adresów (używanej w przypadku `round-robin`). Podsieć jest adresem sieciowym podanym w notacji adres/maska opisanej w rozdziale 5. „Plik `/etc/pf.conf`”. Na przykład następująca reguła losowo przekierowuje pakiety na osiem adresów w segmencie `10.4.3.6/29`:

```

rdr on ne0 proto tcp from any to $ext_ad port 80 \
-> 10.4.3.6/29 random

```

A jeśli nie posiada się ośmiu maszyn w swojej sieci? Można wtedy przypisać więcej niż jeden adres do poszczególnych interfejsów, zwracając uwagę, by nie przypisać tego samego adresu do dwóch interfejsów. Tę czynność wykonuje się za pomocą opcji `alias` w programie `ifconfig(8)`. Następnie należy skonfigurować serwery tak, aby nasłuchiwały także na dodatkowych adresach. Ten sposób łamie nieco losową naturę samej metody, dlatego też serwer posiadający dodatkowe adresy musi charakteryzować się najlepszą wydajnością.

- ♦ `source-hash` — przy stosowaniu `round-robin` lub `random` może się zdarzyć, że `pf(4)` za każdym razem kierować będzie połączenia z jednego komputera źródłowego do różnych komputerów docelowych, co nie zawsze jest pożądanym

zjawiskiem. Aby zapewnić stałe połączenie pomiędzy określoną maszyną źródłową a zawsze tym samym komputerem docelowym, należy użyć opcji `source-hash`, która za pierwszym razem wybiera adres docelowy w sposób losowy i wiąże go z adresem źródłowym, a wszystkie kolejne połączenia z tego samego adresu źródłowego kierować będzie do tego samego adresu docelowego:

```
ndr on ne0 proto tcp from any to $ext_ad port 80 \
-> 10.4.3.6/29 source-hash
```

Początkowe przypisanie jest losowe, chyba że poda się wartość mieszającą:

```
ndr on ne0 proto tcp from any to $ext_ad port 80 \
-> 10.4.3.6/29 source-hash lancuchmieszajacymozebycdowolny
```

- ◆ `bitmask` — metoda ta sama w sobie nie jest równoważeniem obciążenia. Wiąże adresy sieciowe w sposób „jeden-do-jednego” w nat, lecz nie wykonuje dwukierunkowej translacji. Oba segmenty sieciowe muszą mieć równą wielkość:

```
# przekierowanie połączeń:
# od 192.168.1.1 do 10.4.3.1
# od 192.168.1.2 do 10.4.3.2
# od 192.168.1.3 do 10.4.3.3
# i tak dalej...
nat on ne0 proto tcp from 192.168.1/24 to any \
-> 10.4.3/24 bitmask
```


Niestety adresowanie dokonywane przez `round-robin` oraz `random` zakłóca niektóre protokoły, jak np. SSL, co może być nie do przyjęcia. W takich wypadkach należy użyć translacji `source-hash` lub `bitmask`.

Reguły `ndr` dostosowane są do połączeń wejściowych lub przekierowania portów dla wyjściowych połączeń z wieloma maszynami proxy. Czy można posiadać dwa łącza z internetem i spowodować, aby były równomiernie obciążone przez maszyny z sieci wewnętrznej? Tak, jeśli użyje się opcji `source-hash` w regule typu `nat`. W tym przypadku adresy zewnętrznych interfejsów muszą należeć do tego samego segmentu, tj.:

```
nat on $ext_if from 10.3.3.1/24 to any \
-> 192.168.23.34/31 source-hash
```

Innym rozwiązaniem mogłoby być zastosowanie opcji trasowania `reply-to` (patrz rozdział 8., „Filtrowanie pakietów”), powodującej wysyłanie odpowiedzi poprzez inny interfejs.

Gdy używa się opcji puli w regułach `nat`, opcja `static-port` pozwala wyłączyć zmiany przypisań portów dokonywane przez te reguły.

10.2. Zarządzanie obciążeniem pasma

Zarządzanie obciążeniem pasma wykonuje się w systemach OpenBSD za pomocą ALTQ, który jest częścią projektu KAME.

www.kame.net — KAME, siedziba ALTQ.

ALTQ jest w szczególności sposób efektywny, jeśli chce się, aby pewne pakiety miały większą wagę niż pozostałe i były przetwarzane wcześniej. Rozwiązaniem przyjętym w ALTQ jest zarządzanie pasmem w oparciu o zmodyfikowany mechanizm typu „pierwszy na wejściu, pierwszy na wyjściu” (FIFO) zaimplementowany domyślnie do przetwarzania pakietów w stosie TCP/IP systemu OpenBSD. Domyślny algorytm przetwarza pakiety w takim porządku, w jakim one przychodzą. ALTQ przydziela poszczególne pakiety do oddzielnych kolejek (list pakietów) o różnych priorytetach. Pakiety umieszczone w kolejkach o wyższym priorytecie przetwarzane są przed pakietami z kolejek o niższym priorytecie. Te ostatnie utrzymywane są w pamięci aż do chwili, gdy wszystkie pakiety z kolejki o wyższym priorytecie zostaną przetworzone.

Zarządzanie kolejkami opiera się na kilku algorytmach. OpenBSD 3.4 wspiera trzy typy algorytmów: *kolejkowanie priorytetowe* (ang. *Priority Queuing*) PRIQ, *kolejkowanie klasowe* (ang. *Class-Based Queuing*) CBQ oraz HFSC (ang. *Hierarchical Fair Service Curve*). Główną różnicą pomiędzy nimi jest sposób traktowania pakietów oraz szerokości pasma. PRIQ zarządza szerokością pasma przez przetwarzanie pakietów zgodnie z ich poziomami priorytetów. Im wyższy poziom, tym wcześniej pakiet zostanie przetworzony. CBQ pozwala na zorganizowanie kolejki w postaci złożonego drzewa różnorodnych priorytetów i szerokości pasma, podobnie jak HFSC, który daje administratorowi daleko większy stopień kontroli nad drzewami kolejek. W obu przypadkach definicja kolejki rozpoczyna się pojedynczą regułą algorytmu, po którym następuje lista reguł definiujących kolejki.

10.2.1. Anatomia reguły nadrzędnej

Wszystkie definicje kolejek rozpoczynają się pojedynczą regułą, która definiuje kolejkę *nadrzędną*:

- ♦ *Słowo kluczowe altq*. Oznacza rozpoczęcie definicji kolejki nadrzędnej. Do jednego interfejsu można przypisać tylko jedną kolejkę nadrzędną. Ta część jest wymagana.
- ♦ *Specyfikacja interfejsu*. Słowo kluczowe *on*, za nim występuje nazwa interfejsu, któremu przypisuje się kolejkę nadrzędną. Część wymagana.
- ♦ *Algorytm*. Należy podać: *priq* (PRIQ), *cbq* (CBQ) lub *hfsc* (HFSC). Wybiera typ algorytmu kolejek użytego dla kolejki nadrzędnej. Ta część jest obowiązkowa.
- ♦ *Maksymalna dostępna szerokość pasma*. Słowo kluczowe *bandwidth*, za którym następuje liczba zakończona jednym z następujących przyrostków: *b* (bitów na sekundę), *Kb* (kilobitów na sekundę), *Mb* (megabitów na sekundę) lub *Gb* (gigabitów na sekundę). Jest to wartość oznaczająca maksymalną szerokość pasma interfejsu, któremu przypisywana jest kolejka nadrzędna. Podanie niższych wartości nie przeszkadza (powiedzmy 10 Mb zamiast 100 Mb), ale przypisanie wyższej od rzeczywistej nie pomoże (nie można zmusić interfejsu, aby pracował szybciej, niż pozwala na to sprzęt). Ta część nie jest wymagana. Jeśli zostanie pominięta, *pfctl(8)* spróbuje automatycznie użyć prędkości oferowanej przez interfejs, jeśli zdoła ją określić, w przeciwnym przypadku zgłosi błąd.

- ◆ *Ograniczenie długości kolejki.* Słowo kluczowe `limit`, po którym następuje liczba całkowita. Wartość tego parametru oznacza dla ALTQ liczbę pakietów utrzymywanych w kolejce. Wartością domyślną jest 50. Można zmienić długość kolejki, jeśli połączenia są często zrywane (zobacz też rozdział 14. „Optymalizacja zbioru reguł”, gdzie zamieszczono informacje o wartościach stanowych czasów oczekiwania). Ta część nie jest wymagana.
- ◆ *Regulator koszyka żetonów.* Słowo kluczowe `tbsize`, po którym następuje liczba bajtów określająca szybkość, z jaką ALTQ powinien wysyłać pakiety z kolejki. Ta część nie jest obowiązkowa i jeśli jest pominięta, ALTQ automatycznie dopasuje się do optymalnego poziomu.
- ◆ *Lista kolejek.* Słowo kluczowe `queue`, po którym następuje lista kolejek podrzędnych umieszczona w nawiasach klamrowych. Nazwa każdej kolejki musi być unikalna, lecz nie trzeba umieszczać nazwy domyślnej kolejki w tym miejscu (którą tak czy inaczej należy zdefiniować). Nazwy kolejek mogą być dowolne, nie mogą być tylko zarezerwowanymi przez *pf(4)* słowami kluczowymi. Jest to część obowiązkowa.

Poniżej zamieszczono przykłady definicji kolejki nadrzędnej:

```
# definiuje kolejkę nadrzędną i daje jej pod zarządzanie
# 45Mb z całego pasma; definiuje cztery kolejki podrzędne: ssh,
# www, other (domyślna), ctrl (sterująca); zarządzana jest za
# pomocą PRIQ
altq on $ext_if priq bandwidth 45Mb queue {ssh, www, other, ctrl}

# definiuje kolejkę nadrzędną z pasmem 45 Mb i sześcioma
# kolejkami podrzędnymi: accounting, developers, managers,
# users, other (domyślna), ctrl (sterująca); zarządzana jest za
# pomocą CBO
altq on $ext_if cbq bandwidth 45Mb \
    queue {accounting, developers, managers, users, other, ctrl}

# definiuje kolejkę nadrzędną z pasmem 45 Mb i sześcioma
# kolejkami podrzędnymi: accounting, developers, managers,
# users, other (domyślna), ctrl (sterująca); zarządzana jest za
# pomocą HFSC
altq on $ext_if hfsc bandwidth 45Mb \
    queue {accounting, developers, managers, users, other, ctrl}
```

10.2.2. Anatomia reguły kolejkowej

Po zdefiniowaniu kolejek nadrzędnych należy przejść do definicji kolejek podrzędnych przypisanych do każdej z kolejek nadrzędnych:

- ◆ *Słowo kluczowe queue.* Rozpoczyna definicję kolejki podrzędnej. Część wymagana.
- ◆ *Szerokość pasma kolejki.* Słowo kluczowe `bandwidth`, po którym następuje wartość maksymalnej szerokości pasma dostępnego dla danej kolejki podrzędnej. Wartość ta może być określona w bitach (b), kilobitach (Kb), megabitach (Mb), gigabitach (Gb) lub w procentach (%) szerokości pasma kolejki bezpośrednio nadrzędnej. Ta część jest wymagana, ale nie jest dozwolona dla PRIQ.

- ♦ *Priorytet kolejki.* Słowo kluczowe `priority`, za którym występuje liczba całkowita (0 – 15 dla kolejek `PRIQ`, 0 – 7 dla kolejek `CBQ`). Im wyższa wartość tego argumentu, tym wyższy priorytet kolejki (15 oznacza najwyższy priorytet w `PRIQ`, 7 dla `CBQ`, 0 jest najniższym priorytetem dla obu przypadków). Ta część jest obowiązkowa.
- ♦ *Opcje algorytmu.* Nazwa algorytmu, za którą następuje lista opcji ujęta w nawiasy okrągłe:
  - ♦ `borrow` — (tylko `CBQ` i `HFSC`) bieżąca kolejka może pożyczać pasmo ze swojej kolejki nadrzędnej w momencie, gdy pasmo nie jest przez kolejkę nadrzędną w pełni wykorzystane.
  - ♦ `default` — każda kolejka nadrzędna określa jedną kolejkę podrzędną, która domyślnie zarządza pakietami nienależącymi do innych kolejek podrzędnych.
  - ♦ `red` — pakiety szeregowane są za pomocą `RED` (ang. *Random Early Detection*). Pakiety będą odrzucane w sposób proporcjonalny do długości kolejki. Pakiety w dłuższych kolejkach odrzucane są wcześniej niż pakiety z kolejek krótszych. W praktyce oznacza to, że komunikatory internetowe, `SSH` lub `telnet` będą działały szybciej, podczas gdy długotrwałe transfery w rodzaju `FTP` staną się wolniejsze.
  - ♦ `ecn` — pakiety w takiej kolejce są szeregowane z użyciem `ECN` (ang. *Explicit Congestion Notification*), co zostało opisane w [RFC 3168]. Można w skrócie powiedzieć, że `ECN` jest rozszerzeniem `RED`, umożliwiającym routerom powiadamianie klientów i serwerów o konieczności spowolnienia ruchu w sieci z powodu przeciążenia.
  - ♦ `rio` — pakiet szeregowane są z użyciem `RED IN/OUT`. Użycie tej opcji wymaga uaktywnienia `RIO` w jądrze systemowym i przebudowania go. W tym celu należy dodać następujący wiersz w pliku konfiguracyjnym jądra:

```
option ALTO_RIO
```


Więcej informacji na temat przebudowywania jądra można znaleźć w *Upgrade-MiniFAQ*: <http://www.openbsd.org/faq/upgrade-minifaq.html>.

Ta część nie jest obowiązkowa.

- ♦ *Lista kolejek podrzędnych.* Lista nazw kolejek podrzędnych danej kolejki umieszczona w nawiasach klamrowych. Każda nazwa musi być unikalna. Ta część nie jest wymagana dla `CBQ` i `HFSC`, a niedozwolona dla `PRIQ` (dla których można określić tylko jeden poziom kolejek podrzędnych).

10.2.3. Przypisywanie kolejek do reguł filtrowania pakietów

Po zdefiniowaniu kolejki nadrzędnej i jej kolejek podrzędnych należy przypisać do nich pakiety dopasowywane przez różne reguły typu `pass`. Uzyskuje się to przez użycie słowa kluczowego `queue` umieszczonego na samym końcu reguły, na przykład:

```
pass out quick on $ext_if from any to any queue users
```

Dozwolone jest umieszczenie nazw dwóch kolejek:

```
pass out quick on $ext_if from any to any queue {users, admins}
```

Przy podaniu dwóch kolejek druga z nich zostanie użyta, jeżeli:

- ◆ Pole TOS dopasowanych pakietów ustawiono na `lowdelay`.
- ◆ Dopasowane zostały pakiety TCP ACK, które nie posiadają żadnych danych.

Pakiety nieprzypisane do innych kolejek zostaną automatycznie przypisane kolejce domyślnej.

10.2.4. Kolejowanie priorytetowe (PRIQ)

Algorytm PRIQ używa prostego modelu płaskiego pasma, które podzielone jest na mniejsze składowe posiadające różne priorytety. Jest to efektywny sposób implementacji prostej polityki kolejowania w rodzaju „połączenia SSH są ważniejsze niż HTTP i NNTP” lub „połączenia do działu badań są ważniejsze od połączeń z biblioteką, lecz oba są mniej ważne niż połączenia z administratorami sieci”.

Zobaczmy, w jaki sposób implementuje się następującą politykę:

- ◆ Zapytania DNS mają najwyższy priorytet.
- ◆ Połączenia typu SSH oraz TELNET mają niższe priorytety niż DNS.
- ◆ Połączenia do serwerów pocztowych (SMTP, POP2, POP3, IMAP, IMAP3, POP3S) mają niższy priorytet niż połączenia SSH i TELNET.
- ◆ Połączenia z serwerami WWW (HTTP, HTTPS) mają niższy priorytet niż połączenia z serwerami pocztowymi.
- ◆ Wszystkie inne typy połączeń mają najniższy, domyślny priorytet.

Przykładowy zbiór reguł oparty na algorytmie PRIQ umożliwiający nadanie różnych priorytetów różnym typom usług (patrz rysunek 10.2) pokazany został poniżej:

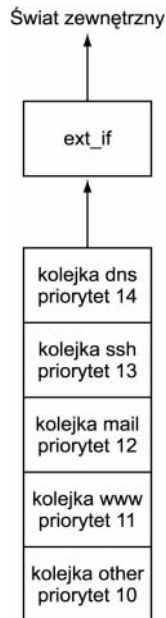
```
# MAKRODEFINICJE
# zewnętrzne interfejsy
ext_if = "ne1"

# DEFINICJA KOLEJKI NADRZĘDNEJ
# definiuje kolejkę nadrzędną PRIQ: pasmo 45 Mb i pięć kolejek
# podrzędnych: dns, ssh, www, mail, other (domyślna).
# Kolejność kolejek podrzędnych jest nieistotna
altq on $ext_if priq bandwidth 45Mb \
    queue {dns, ssh, www, mail, other}

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH
# Zapytania DNS posiadają wysoki priorytet, ponieważ muszą
# być wykonane tak szybko, jak to możliwe
queue dns priority 14 priq(red)
# Połączenia SSH mają jeden z wysokich priorytetów, ponieważ
# często używane są w celach administracyjnych
```

Rysunek 10.2.

Układ kolejkowania
typu *PRIQ* dla *ALTO*
ustalony dla różnych
zewnętrznych usług


```

queue ssh priority 13 priq(red)
# Połączeniom pocztowym nadaje się niższy priorytet niż SSH,
# lecz wyższy niż HTTP/HTTPS, ponieważ chcemy wysyłać/odbierać
# nasze listy tak szybko, jak to możliwe
queue mail priority 12 priq(red)
# Połączenia HTTP/HTTPS mają niższy priorytet, ponieważ nie są
# tak bardzo czule na opóźnienia jak inne
queue www priority 11 priq(red)
# Inne połączenia przypisane są domyślnej kolejce
queue other priority 10 priq(default)

# REGUŁY FILTROWANIA PRZYPISANE KOLEJKOM
# Pakiety wysyłane na port 53 (DNS) zostaną przypisane kolejce
# dns (należy zauważyć użycie keep state zamiast synproxy state
# lub modulate state, ponieważ pakiety UDP mogą być poddane
# filtrowaniu tylko z użyciem keep state).
pass out quick on $ext_if inet proto udp \
    from any to any port 53 keep state queue dns
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
    from any to any port 53 synproxy state queue dns
# pakiety wysłane na port 22 (SSH), 23 (TELNET) zostaną przypisane
# do kolejki ssh
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
    from any to any port {22, 23} synproxy state queue ssh
# pakiety wysłane na port 25 (SMTP), 109 (POP2), 110 (POP3),
# 143 (IMAP), 220 (IMAP3), 995 (POP3S) zostaną przypisane do
# kolejki mail
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
    from any to any port {25, 109, 110, 143, 220, 995} \
    synproxy state queue mail
# pakiety wysłane na port 80 (HTTP), 443 (HTTPS) zostaną
# przypisane kolejce www
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
    from any to any port {80, 443} synproxy state queue www

```

Inny przypadek: nadawanie różnych priorytetów połączeniom inicjowanym przez różne zewnętrzne maszyny.

- ◆ Pakiety wysłane z maszyn używanych przez administratorów mają najwyższy priorytet.
- ◆ Pakiety wysłane z komputerów z działu finansów mają niższe priorytety niż pakiety wysyłane z maszyn administratorów.
- ◆ Pakiety wysyłane z komputerów programistów mają niższy priorytet niż pakiety z komputerów działu finansów.
- ◆ Pakiety z komputerów zwykłych użytkowników mają niższy priorytet niż pakiety wysyłane z maszyn programistów.
- ◆ Wszystkie inne połączenia mają najniższy, domyślny priorytet.

Przykładowy zbiór reguł opartych na algorytmie PRIQ, nadający różne priorytety połączeniom wyjściowym z różnych komputerów pokazany został poniżej:

```
# MAKRODEFINICJE
# zewnętrzny interfejs
ext_if = "ne1"
# maszyny administratorów
admins_ad = "{a.a.a.a, a.a.a.b}"
# maszyny księgowych
accounts_ad = "{a.a.a.c, a.a.a.d, a.a.a.e}"
# maszyny programistów
coders_ad = "{a.a.a.f, a.a.a.g, a.a.a.h}"
# maszyny użytkowników
users_ad = "{a.a.a.i, a.a.a.j, a.a.a.k}"

# DEFINICJA KOLEJKI NADRZĘDNEJ
# definiuje kolejkę nadrzędną PRIQ: pasmo 45 Mb i pięć kolejek
# podrzędnych: admins, accounts, coders, users, other (domyślna)
altq on $ext_if priq bandwidth 45Mb \
    queue {admins, accounts, coders, users, other}

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH
# administratorzy otrzymują najwyższy priorytet
queue admins priority 14 priq(red)
# dział finansowy
queue accounts priority 13 priq(red)
# programiści
queue coders priority 12 priq(red)
# zwykli użytkownicy
queue users priority 11 priq(red)
# inne
queue other priority 10 priq(default)

# REGULY FILTROWANIA PRZYPISANE KOLEJKOM
# administratorzy
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
    from $admins_ad to any synproxy state queue admins
pass out quick on $ext_if inet proto udp \
    from $admins_ad to any keep state queue admins
# księgowi
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
    from $accounts_ad to any synproxy state queue accounts
```

```

pass out quick on $ext_if inet proto udp \
    from $accounts_ad to any keep state queue accounts
# programiści
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
    from $coders_ad to any synproxy state queue coders
pass out quick on $ext_if inet proto udp \
    from $coders_ad to any keep state queue coders
# użytkownicy
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
    from $users_ad to any synproxy state queue users
pass out quick on $ext_if inet proto udp \
    from $users_ad to any keep state queue users

```

Zaprezentowany powyżej zbiór reguł zakłada, że wewnętrzne maszyny mają prawidłowe adresy publiczne. Co zrobić z NAT, który ukrywa wszystkie maszyny za pojedynczym interfejsem i wysyła wszystkie pakiety na zewnątrz z adresem źródłowym równym adresowi zewnętrznego interfejsu zapory? W dalszym ciągu można rozróżnić komputery, jeśli zdefiniuje się, które porty mogą być użyte przez poszczególne komputery:

```

# MAKRODEFINICJE
# zewnętrzny interfejs
ext_if = "net"
# maszyny administratorów
admins_ad = "{a.a.a.a, a.a.a.b}"
# maszyny księgowych
accounts_ad = "{a.a.a.c, a.a.a.d, a.a.a.e}"
# maszyny programistów
coders_ad = "{a.a.a.f, a.a.a.g, a.a.a.h}"
# maszyny użytkowników
users_ad = "{a.a.a.i, a.a.a.j, a.a.a.k}"

# DEFINICJA KOLEJKI NADRZĘDNEJ
# definiuje kolejkę nadrzędną PRIQ: pasmo 45 Mb i pięć kolejek
# podrzędnych: admins, accounts, coders, users, other (domyślna)
altq on $ext_if priq bandwidth 45Mb \
    queue {admins, accounts, coders, users, other}

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH
# administratorzy otrzymują najwyższy priorytet
queue admins priority 14 priq(red)
# dział finansów
queue accounts priority 13 priq(red)
# programiści
queue coders priority 12 priq(red)
# zwykli użytkownicy
queue users priority 11 priq(red)
# inne
queue other priority 10 priq(default)

# REGULY NAT
# administratorzy
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.a to any -> ($ext_if) port 1024:6888
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.b to any -> ($ext_if) port 6889:12753
# księgowi
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.c to any -> ($ext_if) port 12754:18618

```

```

nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.d to any -> ($ext_if) port 18619:24483
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.e to any -> ($ext_if) port 24484:30348
# programiści
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.f to any -> ($ext_if) port 30349:36213
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.g to any -> ($ext_if) port 36214:42078
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.h to any -> ($ext_if) port 42079:47943
# użytkownicy
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.i to any -> ($ext_if) port 47944:53808
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.j to any -> ($ext_if) port 53809:59673
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from a.a.a.k to any -> ($ext_if) port 59674:65535

# REGUŁY FILTROWANIA PRZYPISANE KOLEJKOM
# administratorzy
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 1023><6889 to any queue admins
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 6888><12754 to any queue admins
# księgowi
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 12753><18619 to any queue accounts
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 18618><24484 to any queue accounts
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 24483><30349 to any queue accounts
# programiści
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 30348><36214 to any queue coders
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 36213><42079 to any queue coders
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 42078><47944 to any queue coders
# użytkownicy
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 47943><53809 to any queue users
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 53808><59674 to any queue users
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 59673><65536 to any queue users

```

Jak widać, reguły PRIQ nie pozwalają definiować wielkości pasma przypisanej każdej kolejce podrzędnej, tylko kontrolują jej priorytet. Jeśli chce się mieć lepszą kontrolę nad szerokością pasma dla poszczególnych kolejek, należy użyć algorytmu CBQ lub HFSC.

10.2.5. Kolejowanie oparte na klasach (CBQ)

Algorytm CBQ pozwala na lepszą kontrolę szerokości pasma. Można decydować nie tylko o priorytecie każdej kolejki, ale również o szerokości przypisanego jej pasma. Kolejki można zorganizować na kilku poziomach. Możliwe jest pożyczanie pasma od

kolejek nadrzędnych. Ta cecha umożliwia implementację takich polityk jak: „finanse muszą mieć co najmniej pasmo 1 Mb, programiści nie mogą używać większego pasma niż 2 Mb, a menedżerowie nie mogą używać więcej niż 1 Mb, z tym że szef musi mieć co najmniej 200 Kb”.

Najlepszym sposobem nauczenia się CBQ jest napisanie prostej konfiguracji. Załóżmy, że chcemy podzielić pasmo pomiędzy dwa segmenty sieci połączonej do zapory, która dokonuje translacji typu NAT (patrz rysunek 10.3):

```
# MAKRODEFINICJE
# zewnętrzny interfejs
ext_if = "ne1"
# interfejs DMZ
dmz_if = "ne2"
# interfejs prywatny
prv_if = "ne3"

# DEFINICJA KOLEJKI NADRZĘDNEJ
# definiuje kolejkę nadrzędną CBQ: pasmo 45 Mb z trzema kolejkami
# podrzędnymi: dmznet (komputery w DMZ),
# prvnet (komputery w prywatnym segmencie),
# other (domyślna, połączenia z samej zapory)
altq on $ext_if cbq bandwidth 45Mb \
    queue {dmznet, prvnet, other}

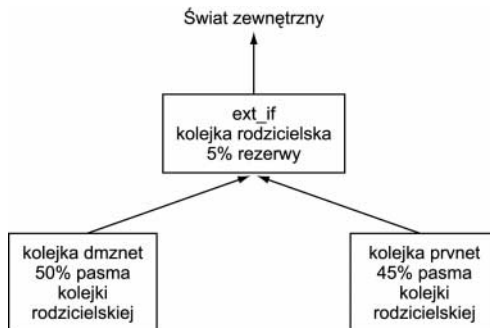
# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH
# nadaje wyjściu z DMZ 50% szerokości pasma kolejki
# nadrzędnej
queue dmznet bandwidth 50% priority 6 cbq(red)
# nadaje wyjściu z prywatnej sieci pasmo 45% szerokości pasma kolejki
# nadrzędnej
queue prvnet bandwidth 45% priority 6 cbq(red)
# przypisuje pasmo wyjściu z zapory
queue others bandwidth 5% priority 5 cbq(default)

# TRANSLACJA PAKIETÓW
# dodaje reguły NAT ze zdefiniowanymi zakresami portów, tak abyśmy
# wiedzieli, skąd przychodzą wejściowe pakiety (NAT zmieni ich adresy
# źródłowe i numerami portów trzeba posłużyć się do rozpoznania, kto jest kim).
# Wyłącz NAT dla połączeń pomiędzy prywatną siecią a segmentem DMZ
no nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from $dmz_if:network to $prv_if:network
no nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from $prv_if:network to $dmz_if:network
# dokonuj translacji NAT pomiędzy segmentem DMZ a światem zewnętrznym
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from $dmz_if:network to any -> $ext_if port 1024:32255
# dokonaj translacji NAT pomiędzy segmentem prywatnym a światem
# zewnętrznym
nat on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from $prv_if:network to any -> $ext_if port 32256:65535

# REGULY FILTROWANIA PAKIETÓW PRZYPISANE KOLEJKOM
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 1023<32256 to any queue dmznet
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
    from ($ext_if) port 32255<65536 to any queue prvnet
```

Rysunek 10.3.

Podział pasma
pomiędzy dwa
wewnętrzne
segmenty sieci
za pomocą CBQ

Przedstawiony powyżej zbiór reguł pokazuje podstawową implementację kolejkowania pakietów, która nakłada ograniczenie na szerokość pasma pakietów wyjściowych wysłanych z segmentu DMZ i prywatnego. Pakiety te nie są poddawane żadnemu zaawansowanemu kolejkowaniu. Należy zauważyć, że kolejka nadrzędna używa 50% pasma swojego interfejsu. Zrobiono tak, aby pozostawić trochę miejsca dla połączeń wejściowych, inaczej użytkownicy komputerów podłączonych do segmentu prywatnego mogliby zużyć całe dostępne pasmo.

Zobaczymy, w jaki sposób zaprezentowany zbiór reguł może zostać rozszerzony do postaci bardziej złożonego drzewa kolejek, które implementują następującą politykę kolejkowania pakietów (patrz rysunek 10.4):

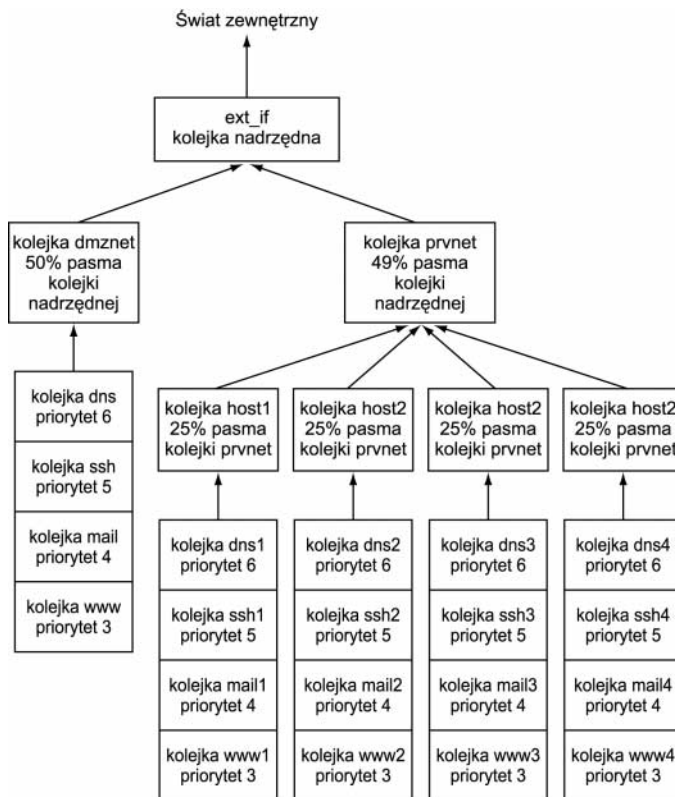
- ◆ Kolejka nadrzędna używa 50% całej szerokości pasma.
- ◆ Segment DMZ używa 50% pasma kolejki nadrzędnej. Pakiety kolejkowane są z użyciem algorytmu CBQ bez wyszczególnienia pasma, ale z podanym priorytetem (tak jak w przypadku PRIQ, ale nie można użyć więcej niż jednego algorytmu, a zakres priorytetów jest mniejszy: od 0 do 7).
- ◆ Prywatny segment używa 49% pasma swej kolejki nadrzędnej.
- ◆ Każdy z n prywatnych komputerów dostaje $1/n$ -tą szerokości pasma swej kolejki nadrzędnej (w tym przypadku 25% dla każdej maszyny z tego segmentu).
- ◆ Kolejkowanie pakietów dla każdej prywatnej maszyny jest wykonywane w sposób podobny do polityki kolejkowania zastosowanej dla maszyn z DMZ.

Poniżej zamieszczono przykład zbioru reguł dla takiego podejścia:

```

# MAKRODEFINICJE
# zewnętrzny interfejs
ext_if = "ne1"
# interfejs DMZ
dmz_if = "ne2"
# interfejs prywatny
prv_if = "ne3"
host1_ad = "192.168.5.10/32"
host2_ad = "192.168.5.11/32"
host3_ad = "192.168.5.12/32"
host4_ad = "192.168.5.13/32"
# DEFINICJA KOLEJKI NADRZĘDNEJ
# definiuje kolejkę nadrzędną CBQ: pasmo 45 Mb z trzema kolejkami
# podrzędnymi: dmnznet (komputery w DMZ),
# prvnnet (komputery w prywatnym segmencie),
# other (domyślna)
  
```

Rysunek 10.4.
Bardziej złożony
układ kolejek


```

altq on $ext_if cbq bandwidth 45Mb \
    queue {dmznet, prvnet, others}

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH
# nadaje wyjściu z DMZ 50% szerokości pasma kolejki
# nadrzędnej
queue dmznet bandwidth 50% priority 6 cbq(red) \
    queue{dns, ssh, www, mail}
# nadaje wyjściu z prywatnej sieci pasmo 49% szerokości pasma kolejki
# nadrzędnej
queue prvnet bandwidth 49% priority 5 cbq(red) \
    queue{host1, host2, host3, host4}
# przypisuje pasmo do wyjścia z zapory
queue others bandwidth 1% priority 4 cbq(default)

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH: (dla dmznet)
queue dns priority 6 cbq(red, borrow)
queue ssh priority 5 cbq(red, borrow)
queue mail priority 4 cbq(red, borrow)
queue www priority 3 cbq(red, borrow)

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH: (dla prvnet)
queue host1 bandwidth 25% cbq(red) {dns1, ssh1, mail1, www1}
queue host2 bandwidth 25% cbq(red) {dns2, ssh2, mail2, www2}
queue host3 bandwidth 25% cbq(red) {dns3, ssh3, mail3, www3}
queue host4 bandwidth 25% cbq(red) {dns4, ssh4, mail4, www4}
  
```

```

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH: (dla host1)
queue dns1 priority 6 cbq(red, borrow)
queue ssh1 priority 5 cbq(red, borrow)
queue mail1 priority 4 cbq(red, borrow)
queue www1 priority 3 cbq(red, borrow)

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH: (dla host2)
queue dns2 priority 6 cbq(red, borrow)
queue ssh2 priority 5 cbq(red, borrow)
queue mail2 priority 4 cbq(red, borrow)
queue www2 priority 3 cbq(red, borrow)

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH: (dla host3)
queue dns3 priority 6 cbq(red, borrow)
queue ssh3 priority 5 cbq(red, borrow)
queue mail3 priority 4 cbq(red, borrow)
queue www3 priority 3 cbq(red, borrow)

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH: (dla host4)
queue dns4 priority 6 cbq(red, borrow)
queue ssh4 priority 5 cbq(red, borrow)
queue mail4 priority 4 cbq(red, borrow)
queue www4 priority 3 cbq(red, borrow)

# REGULY NAT
no nat on $ext_if from $dmz_if:network to $prv_if:network
no nat on $ext_if from $prv_if:network to $dmz_if:network
nat on $ext_if from $dmz_if:network to any \
-> ($ext_if) port 1024:32255
nat on $ext_if from $host1_ad to any \
-> ($ext_if) port 32256:40574
nat on $ext_if from $host2_ad to any \
-> ($ext_if) port 40575:48893
nat on $ext_if from $host3_ad to any \
-> ($ext_if) port 48894:57212
nat on $ext_if from $host4_ad to any \
-> ($ext_if) port 57213:65535

# REGULY FILTROWANIA PRZYPIŚANE KOLEJKOM: (dla dmznet)
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
  from ($ext_if) port 1023 >< 32256 to any port 53 queue dns
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 1023 >< 32256 to any port {22, 23} \
  queue ssh
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 1023 >< 32256 to any \
  port {25, 109, 110, 143, 220, 995} queue mail
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 1023 >< 32256 to any port {80, 443} \
  queue www

# REGULY FILTROWANIA PRZYPIŚANE KOLEJKOM: (dla host1)
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
  from ($ext_if) port 32255 >< 40575 to any port 53 queue dns1
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 32255 >< 40575 to any port {22, 23} \
  queue ssh1

```

```

pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 32255 >< 40575 to any \
  port {25, 109, 110, 143, 220, 995} queue mail1
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 32255 >< 40575 to any port {80, 443} \
  queue www1

# REGULY FILTROWANIA PRZYPISANE KOLEJKOM: (dla host2)
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
  from ($ext_if) port 40574 >< 48894 to any port 53 queue dns2
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 40574 >< 48894 to any port {22, 23} \
  queue ssh2
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 40574 >< 48894 to any \
  port {25, 109, 110, 143, 220, 995} queue mail2
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 40574 >< 48894 to any port {80, 443} \
  queue www2

# REGULY FILTROWANIA PRZYPISANE KOLEJKOM: (dla host3)
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
  from ($ext_if) port 48893 >< 57213 to any port 53 queue dns3
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 48893 >< 57213 to any port {22, 23} \
  queue ssh3
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 48893 >< 57213 to any \
  port {25, 109, 110, 143, 220, 995} queue mail3
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 48893 >< 57213 to any port {80, 443} \
  queue www3

# REGULY FILTROWANIA PRZYPISANE KOLEJKOM: (dla host4)
pass out quick on $ext_if inet proto {tcp, udp} \
  from ($ext_if) port 57212 >< 65536 to any port 53 queue dns4
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 57212 >< 65536 to any port {22, 23} \
  queue ssh4
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 57212 >< 65536 to any \
  port {25, 109, 110, 143, 220, 995} queue mail4
pass out quick on $ext_if inet proto tcp \
  from ($ext_if) port 57212 >< 65536 to any port {80, 443} \
  queue www4

```

10.2.6. Hierarchical Fair Service Curve (HFSC)

Algorytm HFSC oferuje możliwości podobne do CBQ, z tym że wzbogaca zestaw narzędzi administratora o możliwość definiowania dwóch typów algorytmów szeregowania pakietów: *czasu rzeczywistego* (ang. *real-time*) oraz *dzielenia łącza* (ang. *link-share*). Jeśli nie zostanie użyty ten pierwszy lub żadne pakiety nie mogą zostać poddane pod działanie tego algorytmu, HFSC użyje algorytmu typu *link-share*. Jeżeli dostępne jest większe pasmo, kolejki go użyją, chyba że nałoży się odgórne ograniczenie. Zachowanie HFSC kontrolowane jest przez następujące parametry:

- ◆ `realtime` — steruje minimalną szerokością pasma wymaganą dla kolejki. Gdy dostępne jest większe pasmo, zostanie ono użyte, chyba że wystąpi parametr `upperlimit`. Pakiety szeregowane są najpierw za pomocą algorytmu typu *real-time*. Gdy nie ma pakietów, które mogą być w ten sposób zaszeregowane, lub gdy nie używa się szeregowania czasu rzeczywistego, HFSC użyje szeregowania typu *link-share*. Ten parametr jest opcjonalny.
- ◆ `linkshare` — ustawia minimalny „udział” pasma kolejki nadrzędnej dla bieżącej kolejki. Jeżeli jest dostępne większe pasmo, zostanie ono użyte, chyba że wyspecyfikowano parametr `upperlimit`. Jeżeli używa się także parametru `realtime`, ma on pierwszeństwo przed `linkshare`. Parametr ten musi być użyty w definicji kolejki typu HFSC albo trzeba użyć słowa kluczowego `bandwidth` przed polem `hfsc()`, w innym przypadku *pfctl(8)* zgłosi błąd. Najprostsze ustawienia HFSC zostaną pokazane w dalszej części tego podrozdziału.
- ◆ `upperlimit` — ustawia maksymalną dozwoloną szerokość pasma dla danej kolejki. HFSC zastosuje to ograniczenie automatycznie dla każdego rodzaju algorytmu, jaki został użyty. Jeśli ten parametr jest użyty w definicji kolejki, musi być większy lub równy ograniczeniu zdefiniowanemu dla `realtime` oraz `linkshare`. Ten parametr nie jest wymagany.

Po każdym z opisanych parametrów może wystąpić pojedyncza wartość liczbowa określająca wielkość pasma, którego kolejka używa, lub trójka parametrów opisująca *krzywą usługi*, na którą składa się: (a) początkowy poziom pasma ($m1$), (b) opóźnienie (d , mierzone w milisekundach) oraz (c) poziom, do którego pasmo zostanie dopasowane po upływie czasu d ($m2$). Parametry te definiują tak zwaną *krzywą usługi*, która może być krzywą wypukłą lub wklęsłą, z wyjątkiem parametrów `realtime`, które muszą definiować krzywą wypukłą. Krzywa wypukła jest tworzona wtedy, gdy parametr $m1$ jest większy niż $m2$. Możliwa jest także definicja płaskiej krzywej, gdy $m1$ jest równe $m2$. Taki efekt uzyskuje się, pomijając określenia $m1$ i $m2$.

HFSC nie robi dużego użytku z priorytetów określonych dla kolejek, mimo że można je określić za pomocą słowa kluczowego `priority` (zobacz podrozdziały opisujące `PRIQ` oraz `CBQ`), tak jak dla `CBQ`. Wpływ tego parametru na końcowy rezultat szeregowania nie jest duży i może zostać pominięty w celu uproszczenia zbioru reguł.

Inne słowo kluczowe, które w dużej mierze jest zbędne w kolejkach typu HFSC, to `bandwidth`. Istnieje jeden przypadek, kiedy jest ono pomocne, mianowicie prosta kolejka typu HFSC z jednym poziomem kolejek, w której wartości `bandwidth` są użyte jako pojedynczy parametr ustawień `linkshare`:

```
altq on $ext_if hfsc bandwidth 45Mb \
    queue {dns, ssh, www, mail, other}

queue dns bandwidth 20%
queue ssh bandwidth 20%
queue mail bandwidth 20%
queue www bandwidth 20%
queue other hfsc(default)
```

co odpowiada:

```
altq on $ext_if hfsc bandwidth 45Mb \
    queue {dns, ssh, www, mail, other}
queue dns hfsc(linkshare 20%)
queue ssh hfsc(linkshare 20%)
queue mail hfsc(linkshare 20%)
queue www hfsc(linkshare 20%)
queue other hfsc(default)
```

To był prosty przykład. Zobaczmy, co się stanie, jeśli utworzymy coś bardziej złożonego:

```
# DEFINICJA KOLEJKI NADRZĘDNEJ
altq on $ext_if hfsc bandwidth 45Mb \
    queue {dmznet, prvnet, others}

# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH
# jeżeli zaległości trwają krócej niż 10 sekund, kolejka dostaje 50% lub więcej
# całego dostępnego pasma; dla dłuższych okresów ograniczenie zmniejsza się
# do 65% całego dostępnego pasma
queue dmznet hfsc(linkshare (50% 10000 65%))
# jeżeli zaległości trwają krócej niż 5 sekund, kolejka dostaje 40% lub więcej
# całego dostępnego pasma, po ich upływie ograniczenie wzrasta
# do 25% całego dostępnego pasma
queue prvnet hfsc(linkshare (40% 5000 25%))
queue others hfsc(default)
```

Pierwszą rzeczą wartą zapamiętania jest to, że suma wartości parametrów tego samego typu (np. początkowy poziom pasma ograniczenia `linkshare`) nie może przekroczyć ogólnej wartości szerokości pasma dostępnej dla bieżącego poziomu kolejki. Kolejka domyślna nie bierze udziału w tej sumie. Ograniczenie to może być wyrażone za pomocą tych samych jednostek, których używa się przy słowie kluczowym `bandwidth` (% , b, Kb, Mb, Gb).

W poprzednim przykładzie 45Mb pasma przypisanych kolejce nadrzędnej reprezentuje 100% dostępnego pasma. Kolejka nadrzędna podzielona została na trzy kolejki podrzędne: `dmznet` (która zabiera 50% całości), `prvnet` (która korzysta przynajmniej z 40% pasma) oraz `others` (która korzysta z tego, co pozostało). Jeżeli zaległości w kolejce `dmznet` będą trwały dłużej niż 10 sekund, algorytm HFSC rozpocznie zwiększanie ilości dostępnego pasma aż do 65% dostępnej szerokości. Jeżeli dostępne jest więcej, zostanie użyte w całości, lecz 65% jest gwarantowane (podobnie jak początkowe 50%). Gdy zaległości znikną, algorytm powoli uwolni dodatkowe pasmo i powróci do 50%. Jaki jest powód wzrostu szerokości pasma dla tej kolejki? Uniknięcie zaległości i zaspokojenie zwiększonych potrzeb co do szerokości pasma. Załóżmy, że pewien serwer pocztowy lub FTP, podłączony do DMZ, charakteryzuje się zwiększonym obciążeniem pomiędzy 10:00 a 16:00. Reguła z określonymi dwoma pasmami da sobie radę, bez ograniczania pasma na resztę dnia. Przyglądając się bliżej poprzednim regułom, można zauważyć, że szerokość pasma przydzielonego kolejce `prvnet` będzie spadać, jeżeli zaległości na łączu będą utrzymywały się przez pięć sekund. Dlaczego? Aby zrobić miejsce dla zwiększających się wymagań co do przepustowości dla kolejki `dmznet` i zapobiec wykorzystaniu całego pasma przez użytkowników `prvnet`.

Jak wspomniano wcześniej, użycie parametru `linkshare` wraz z `realtime` w tej samej kolejce jest prawidłowe — HFSC automatycznie wybierze ten parametr, który działa sprawniej. Można użyć tych samych parametrów dla obu typu algorytmów, lecz niektórzy administratorzy nieznacznie je różnicują. Należy używać tego, który najlepiej odpowiada danemu przypadkowi, trzeba jednak pamiętać, że krzywa dla `realtime` musi być wypukła. Innymi słowy, użycie tego parametru powoduje, że można zdefiniować tylko ilość spadku dostępnego pasma w przedziale czasu. Jeśli chce się zdefiniować wzrost, należy użyć parametru `linkshare`.

```
# DEFINICJA KOLEJKI NADRZĘDNEJ
altq on $ext_if hfsc bandwidth 45Mb \
    queue {dmznet, prvnet, others}
# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH
# jeżeli zaległości trwają krócej niż 10 sekund, kolejka dostaje 50% lub więcej
# całego dostępnego pasma, po ich upływie ograniczenie zmniejsza się
# do 65% całego dostępnego pasma
queue dmznet hfsc(linkshare (50% 10000 65%))
# jeżeli zaległości trwają krócej niż 5 sekund, kolejka dostaje 40% lub więcej
# całego dostępnego pasma, po ich upływie ograniczenie wzrasta
# do 25% całego dostępnego pasma
queue prvnet \
    hfsc(realtime (40% 5000 25%) linkshare (40% 5000 25%))
queue others hfsc(default)
```

Jak wspomniano wyżej, można zdefiniować wklęsłą krzywą usługi dla parametru `linkshare`, aby zmniejszyć wielkość dostępnego pasma dla pewnych użytkowników i uniknąć wykorzystania przez nich całego łącza. Lepszym rozwiązaniem jest umieszczenie twardych ograniczeń rozmiaru pasma używanego przez każdą z kolejek poprzez zastosowanie parametru `upperlimit`:

```
# DEFINICJA KOLEJKI NADRZĘDNEJ
altq on $ext_if hfsc bandwidth 45Mb \
    queue {dmznet, prvnet, others}
# DEFINICJE KOLEJEK PODRZĘDNYCH
# jeżeli zaległości trwają krócej niż 10 sekund, kolejka dostaje przynajmniej 50% (maksymalnie 60%)
# całego dostępnego pasma, po ich upływie ograniczenie zmniejsza się
# do 65% (maksymalnie 75%) całego dostępnego pasma
queue dmznet hfsc(linkshare (50% 10000 65%)) \
    upperlimit (60% 10000 75%)
# jeżeli zaległości trwają krócej niż 5 sekund, kolejka dostaje przynajmniej 35% (maksymalnie 40%)
# całego dostępnego pasma, po ich upływie ograniczenie wzrasta
# do 20% (maksymalnie 25%) całego dostępnego pasma
queue prvnet hfsc(realtime (35% 5000 25%) \
    linkshare (35% 5000 20%)) upperlimit (40% 5000 25%)
queue others hfsc(default)
```

Kolejki podrzędne można definiować podobnie jak kolejki CBQ, istnieje jednak pewna znacząca różnica pomiędzy nimi, dotycząca sposobu określania procentu pasma dostępnego dla kolejki nadrzędnej, które może być wykorzystane przez podrzędną. CBQ stosuje metodę „proporcjonalną”, podczas gdy HFSC używa metody „subtraktywnej”. Aby przekonać się, w jaki sposób działa to w praktyce, należy porównać podane poniżej reguły, które dzielą pasmo w ten sam sposób, lecz z innym zapisem podziału:

```
# CBQ
altq on $ext_if cbq bandwidth 20Mb \
    queue {dmznet, prvnet, others}
```

```
# prvnet otrzymuje 8 Mb
queue prvnet bandwidth 40% queue {host1, host2}
# host1 otrzymuje 4 Mb
queue host1 bandwidth 50%
# host2 otrzymuje 4 Mb
queue host2 bandwidth 50%

# HFSC
altq on $ext_if hfsc bandwidth 20Mb \
    queue {dmznet, prvnet, others}

# prvnet otrzymuje 8 Mb
queue prvnet hfsc(linkshare 40%) queue {host1, host2}
# host1 otrzymuje 4 Mb
queue host1 hfsc(linkshare 20%)
# host2 otrzymuje 4 Mb
queue host2 hfsc(linkshare 20%)
```

10.2.7. Kolejowanie pakietów wejściowych

ALTQ działa bardzo dobrze dla pakietów wyjściowych. Pozostaje pytanie: co z pakietami wejściowymi? Chociaż możliwe jest utworzenie kolejek dla połączeń wejściowych, okaże się to pomocne tylko wtedy, gdy będą one dopasowane do ograniczeń nałożonych na pasmo, zanim pakiety dotrą do naszej sieci. Można to uzyskać korzystając z pomocy lokalnego ISP, który musi tak skonfigurować swoje routery, aby ograniczyć ruch pakietów wejściowych do ustalonego poziomu. W innym przypadku ALTQ nie sprawdzi się, ponieważ po pojawieniu się pakietów na zewnętrznym interfejsie jest już za późno, aby je zatrzymać — już wykorzystano dane pasmo.

Można dodać kolejki ALTQ oraz reguły `pass out` dla interfejsów zapory do segmentów wewnętrznej sieci. Należy zauważyć, że te ograniczenia będą zastosowane tylko dla połączeń zainicjowanych przez zewnętrzne komputery. Połączenia rozpoczęte przez maszyny wewnętrzne oraz zza NAT-u nie będą dopasowane do reguł `pass out`, ponieważ zostaną przepuszczone dzięki mechanizmowi filtrowania stanowego wywołanym przez reguły NAT (`nat`, `binat` lub `rdr`). Dlatego właśnie niektórzy użytkownicy będą mogli użyć całego pasma, nawet jeśli ustawi się twarde ograniczenia — ograniczenia stosowane dla pakietów wyjściowych, nie wejściowych. Rozwiązaniem jest umieszczenie routera z systemem OpenBSD przed zaporą, skonfigurowanego jako most (zobacz też rozdział 4. „Konfiguracja OpenBSD”) oraz zaimplementowanie reguł filtrowania ALTQ na interfejsie łączącym most z zaporą.

10.2.8. Który algorytm jest najlepszy?

Trudno odpowiedzieć na to pytanie, ale zamieszczony dalej przewodnik pomoże zdecydować, który z algorytmów ALTQ bardziej odpowiada wymaganiom w danym przypadku:

- ♦ Gdy trzeba ustalić priorytety kolejek (dla pewnych usług, maszyn użytkowników, którzy są ważniejsi niż inni), należy użyć PRIQ.
- ♦ CBQ używa się, gdy istnieje potrzeba podziału pasma na małe składowe, które gwarantują minimalne poziomy przepustowości.

- ◆ Jeżeli chce się używać CBQ z równoczesną możliwością dopasowywania się do zmian w ruchu pakietów, używa się HFSC.
- ◆ Jeśli istnieje potrzeba nałożenia górnych ograniczeń na użyte pasmo, używa się HFSC.

Nie należy spodziewać się, że ALTQ będzie w 100% dokładny. Doskonale wykonuje kolejkowanie pakietów, lecz trzeba pamiętać, że ruch TCP nie przypomina lejącej się wody z kranu ani nie poddaje się łatwo podziałowi. Ponadto ALTQ pracuje najlepiej wtedy, gdy występują zaległości; w sytuacjach, gdy obciążenie interfejsu jest małe, ALTQ nie ma zbyt wiele pracy. Gdy napotka się problemy, należy uprościć zestaw reguł. Zbyt duża złożoność zawsze odbija się w jakiś sposób na wydajności. Czasami rozwiązaniem będzie zmiana sprzętu (płyty głównej, procesora lub karty sieciowej), czasami wystarczy dopasować parametry `tbsize`. Należy eksperymentować, ale nie za bardzo, pamiętając, że ALTQ nie jest lekiem na zatkaną sieć, której w wyraźny sposób nie starcza pasma.